

PYHITYS JA KRISTUKSESSA PYSYMINEN

Joh. 15:1-10; 17:17-19

1. *"Minä olen tosi viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri.*
2. *Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii, ja jokaisen oksan, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän.*
3. *Te olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen teille puhunut.*
4. *Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.*
5. *Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään.*
6. *Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan.*
7. *Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja se tapahtuu teille.*
8. *Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani.*
9. *Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessa.*
10. *Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan.*

17. *Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus.*
18. *Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.*
19. *Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."*

Pyhitys

Pyhitys on sana, jota tämän päivän suomalainen kristillisuus vierastaa. Kysymys ei ikävä kyllä rajoitu pelkästään sanan kaihtamisen, vaan itse asia, pyhitys, koetaan jonkinmoisena uutena lakina ja evankeliumin armoa rajoittavana pakkopaitana, josta on syytä puhua mahdollisimman vähän, etteivät omantunnon vapauden Golgatan ristin uhrin perusteella saaneet joutuisi lain alle ja pinnistelemaan ja ponnistelemaan omassa voimassaan. Jostain käsittämättömästä syystä tämä sana pyhitys on muuttunut merkitsemään monen korvissa samaa asiaa kuin legalismi, omavoimainen lain täyttäminen, jolla ihminen pyrkii kelpaamaan Jumalalle.

Sana pyhitys on kuitenkin mitä raamatullisin. Isä-meidän rukouksen ensimmäinen rukous, joka sisältää koko muun rukouksen, kuuluu: *"Pyhitetty olkoon sinun nimesi."* Viime kädessä pyhityksessä on kysymys juuri tämän rukouksen kuulluksi tulemisesta uskovan elämässä. Alkuseurakunnan kristityille Jumalan pyhittävä työ oli niin tärkeää, että he nimittivät itseään ja toisiaan "pyhiksi".

Sanalla pyhittää ja pyhitys on kaksi peruserkitystä, jotka molemmat kuuluvat pyhitykseen. Pyhitys on ensiksikin jonkin asian tai itsensä asettamista erilleen Jumalaa varten, Jumalan käyttöön ja palvelukseen. Toiseksi pyhityksellä tarkoitetaan sen tekemistä pyhäksi, mikä ei ollut pyhää, siis puhdistamista, muuttamista Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siinä on kysymys etenevästä prosessista, tapahtumasarjasta. Ennen kuin pyhitys voi alkaa täytyy kuitenkin tapahtua jotain kertakaikkista: Jumala valitsee ihmisen, sitten Hän vanhurskauttaa ja uudesti synnyttää ihmisen. Vasta sitten voi alkaa pyhitys.

Pelastuminen laajassa merkityksessä

Ihmisen pelastuminen laajassa merkityksessä sisältää siis ensin vanhurskauttamisen, jossa Kristuksen Golgatalla täytetyn uhrin tähden ihminen luetaan Jumalalle kelpaavaksi. Saman aikaisesti tapahtuu uudestisyntyminen, jossa ihminen saa Pyhän Hengen ja Kristus tulee asumaan hänen sydämeensä. Pyhitys on sitten tämän Kristuksen elämän muuttavaa vaikutusta ihmisessä ja se päättyy ruumiin ylösnousemukseen, jossa ihminen pääsee lopullisesti vapaaksi syntisestä luonnostaan, lihasta, ja pääsee Kristuksen ylösnousemuseruumiin kaltaisuudessa kirkkauteen. Koko tämän prosessin alusta loppuun asti saa aikaan yksin Pyhä Kolminainen Jumala. Usko, joka sekin on Jumalan lahja, ottaa vastaan kaiken tämän Herran työn lopullisen taivaalliseen kirkkauteen asti.

Pyhityksessä on siis kysymys keskeisestä osasta Jumalan työtä uskoon tulleen elämässä. Siinä on kysymys koko kristityn vaelluksesta ja Kristuksessa pysymisestä. "Pyhimyskehiä" välttelevä kotoinen kristillisyytemme on vanhastaan korvannut sanan mm sellaisilla käsitteillä kuin kilvoitus, uskonelämä, hengellinen elämä, Hengessä vaeltaminen, vaellus Kristuksessa jne.

Nämäkin käsitteet ovat viime aikoina joutuneet epäsuosioon ja koko kristillisestä vaelluksesta puhuminen on korvattu pitkälle toisaalta ylistyksestä, armolahjoista, hengellisistä kokemuksista, sisäisestä parantumisesta, sielunhoidosta ja toisaalta lähetyksestä, palvelusta, jumalanpalveluselämästä ja spiritualiteetista puhumisella. Viimeksi mainittuun näyttää liittyvän hiljaisuuden, mietiskelyn ja rukouksen korostamista. Kaikki nämä ovat varmasti aivan tarpeellisia ja hyödyllisiä asioita, mutta jos niillä pyritään ikään kuin korvaamaan pyhitys, seuraukset ovat kohtalokkaat. Tänä päivänä hurskasta ja pyhää kristillistä elämää näkyy varsin vähän ehkä juuri siksi, että pyhitystä ei enää haluta korostaa ikään kuin pyhitys olisi jonkinlainen vanhurskauttamisen kilpailija. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kristuksessa pysyminen

Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä."*

Sanat ovat kehoitus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme.

Kehotusta: *"Pysykää minussa"* ja lupausta: *"niin minä pysyn teissä"*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnasta, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä Pyhä Henki ja Hänessä Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rinnakkaisilmioistä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi.

si. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi Testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

"Helpon" pyhityksen harha

On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti: "Anna vain kaikki ongelmiasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!"

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei toistesti onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Mutta Hän ei sano: "Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään" vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisuus on meidän tekemistämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.

"Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää." (Room. 8:13)

Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisuus ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on toistesti voimallinen. Kristillisuus on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Raamatun kehotukset uskoille

Raamattu on täynnä kehotuksia uskoille. *"Kuolettakaa Hengellä lihan teot!" "Paetkaa haureutta ja epäjumalanpalvelusta!" "Puhdistautukaa kaikesta sydämen ja mielen saastuksesta!"* Nämä ja lukemattomat muut kehotukset ovat äärettömän raskasta lakia sille, jolla ei ole Pyhää Henkeä. Mutta niissä, joissa Pyhä Henki asuu, Herra vaikuttaa noiden kehotusten kautta halua toimia Sanan mukaan ja totuuden mukaista toimintaa syntisen luonnon vastustuksesta huolimatta. Herra ei kuitenkaan vaikuta sydämässämme tahtoa ja tekemistä ikään kuin suoraan vaan epäsuorasti Sanan kautta.

Raamatusta ei ole yhtään kohtaa, jossa meitä kehoitettaisiin tuomaan meitä masentavat synnit rukouksessa Herralle pyytäen, että Hän vapauttaisi meidät niistä, ja sitten luottamaan uskossa siihen, että Hän myös niin tekee. Ei, vaan sille, joka on varastanut ja tunnustanut sen ja saanut anteeksi Golgatan veressä annetaan kehoitus lopettaa varastaminen ja antaa omastaan pois:

"Ennen varastanut älköön enää varastako, vaan tehkөөn työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä on hyvää, että hänellä olisi, mitä antaa puutteessa olevalle." (Ef. 4:28)

"Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi." (1 Piet 1:14-15)

Tajua kuka olet ja luovu tekemästä pahaa! Tee johtopäätökset siitä, mitä pelastettuna olet Kristuksessa. Herra tekee työtään kehottamalla ja varoittamalla sanansa kautta.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutomme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisivat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutamaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täyty turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Pyhityksen voima

Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksi-antamuksen, kuului: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden Testamentin kehotuksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman siihen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistaneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Kristuksessa pysyminen

Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemistä, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja hallitsee sanan kautta, on pyhitykses-

sä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Pyhityselämässä tulemme näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Miksi Herra rukoilee meidän pyhityksemme puolesta?

Mihin sitten pyhitystä oikein tarvitaan? Tämän päivän tunnevaltainen kristillisyytemme ohittaa pyhityksen siksi, että siihen ei sisälly mitään erityislupausta hyvästä olosta ja tunneilmaston paranemisesta.

Kärjistäen voitaisiin sanoa, että vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat meitä itseämme varten, mutta pyhitys on Jumalaa varten:

*Siinä minun **Isäni kirkkaus tulee ilmi**, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (15:8)*

*Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja **ylis-täisivät Isää**, joka on taivaissa."(Matt. 5:16)*

Jotta varjeltuisimme pahasta

Jeesus rukoilee: *"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta."*

Me elämme maailmassa, joka on paha. Herra haluaa pyhittämällä meitä varjella meitä pahasta. Pyhitys ei ole kuitenkaan sellaista hyvää moraalialia, jota voitaisiin edistää esim. lainsäädännöllä. Pyhitys tapahtuu vain evankeliumin voimalla, vain Jumala kykenee meidät pyhittämään ja siksi Jeesus rukoileekin Isää meidän pyhittymisemme puolesta.

Evankeliumi ei saa aikaan vain sitä, että olisimme vähemmän syntisiä, vaan sitä, että meistä tulisi myönteisessä merkityksessä pyhiä. Evankeliumi ei vie uskovaa pois maailmasta vaan maailman pois uskovasta. Se tekee ihmisestä vapaan pimeyden raivon keskellä. Pyhityksessä ei ole liioin ratkaisevaa, millaisissa olosuhteissa uskova elää. Herra kykenee muuttamaan ihmisen sydämen ja elämän, vaikka olosuhteissa ei tapahtuisi mitään muutosta. Pyhittäessään meitä evankeliumi tekee meistä "immuuneja pahuuden bakteereille".

Syvimmiltään pyhityksessä onkin kysymys siitä, että Herra muovaa omiaan Kristuksen kaltaisuuden suuntaan:

"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme

nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)

"Isä, tee heistä minun kaltaisiani."

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin

Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. *"Kirkasta minut heissä."* Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise järjestöt eivätkä menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtävänsä."

Paraskaan saarna, mahtavinkaan tekniikka ei ratkaise evankeliumia julistettaessa, vaan saarnaajan suhde Jumalaan, hänen pyhityksensä. Paavali jakaa tästä omana kokemuksestaan:

"Minä olin päättänyt olla luonanne tuntematta muuta kuin Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Olin siellä heikkouden vallassa, pelossa ja hyvin arkana. Puheeni ja saarnani eivät olleet kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei uskonne perustuisi ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan." (1 Kor. 2:2-5)

Maailma näkee, millaisia me olemme, ovatko sanamme ja elämämme sopusoinnussa. Kun se näkee, että uskova on jotain sellaista, mikä häneltä puuttuu, se herättää kyselyä ja kaipausta. Mutta puoleensa vetävää elämää kykenee tuottamaan vain Pyhä Henki.

Pyhitys ei ole mikään lisuke kristillisyyteen, vaan se on Jumalan tahto jokaisen uskovan elämässä:

"Jumalan tahto on, että olette elämässänne pyhiä." (1 Tess. 4:3)

"Hän antoi itsensä meidän puolestamme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuuskansan, hyvissä töissä innokkaan." (Tiit. 2:14)

Aina on kuitenkin korostettava, että pyhitystä ei saa erottaa vanhurskauttamisesta. Pyhitys alkaa Jumalan antamasta pelastuksesta, jossa ihminen luetaan vanhurskaaksi ja hän saa Pyhässä Hengessä uuden elämän. Pyhitys on Kristuksen työtä omissaan. Pyhitystä ei saa liioin erottaa anteeksiantamuksesta, jossa rikkonut uskova saa aina uuden pääsyn Isän sydämelle ja näin puhdistautumisen ja elämän lähteelle.

Miten pyhitys tapahtuu?

Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhittävän totuuden sisältö

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Pyhitys ja totuuden ymmärtäminen

"Anomukseni on, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen valaisten teidän sydämenne silmät käsittämään,

mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään, ja miten mittaanaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa." (Ef. 1:17-19)

Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa" Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkäpäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta:

"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa." (Ef. 3:20)

Tahtomme on väärä eikä kysymys ole voiman puutteesta. Moni kyllä sanoo: "Olen vaikka kuinka monta kertaa yrittänyt, mutta aina olen epäonnistunut." Ongelma on siinä, että tällaisen ihmisen tahto on jaettu. Mutta siihen ei auta, että teemme kerta toisensa jälkeen lujuempia päätöksiä, jotka eivät pidä kuitenkaan. Tarvitsemme sellaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmiasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Totuus Jumalasta

Raamatussa on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyyden uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme, Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoa elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä

Tarvitsemme myös totuuden itsestämme. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta

Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta.

"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös." (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä. Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleena ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiasta oikeat johtopäätökset. Hän sanoo EI synnille ja KYLLÄ Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta

Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemukseen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Päivittäinen pyhitys

1. Miten sitten Kristuksessa voi pysyä? - Ensinnäkin on erittäin tärkeätä, että päivittäin pidäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: *"Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitään hyvää Hän on sinulle tehnyt!"* Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1).

"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä." (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimaasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Jeesus sanoo:

"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy mi-

nussa ja minä hänessä." (Joh. 6:53-56)

Käytännössä tämä merkitsee Raamatun sanan kautta Kristuksen syömistä ja juomista. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojensa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskoviensa kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitse mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa härkämäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistele tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seurauksen parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellä. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Keskustelukysymyksiä:

1. Miten kuuliaisuus Raamatun kehoituksille eroa lain noudattamisesta?
2. Millä tavalla sinä olet vapautunut legalsismista eli lain ja evankeliumin sotkemisesta?
3. Millaista muutosta Pyhä Henki on vaikuttanut uskon elämäsi kasvun myötä?
4. Millaisissa asioissa koet erityisesti tarvitsevasi muutosta?
5. Millainen tehtävä kärsimyksellä on pyhityksessä?
6. Mitä haluaisit, että sinusta sanotaan omissa hautajaisissasi?
7. Miten Pyhän Hengen työ on vaikuttanut sinun ihmissuhteissasi?
8. Mitä tulee tehdä, kun kiusaukset ja epäilyt iskevät?
9. Miten voit säilyttää pelastusvarmuuden, kun Sielunvihollinen pyrkii sen tuhoamaan?